

Ack, om min bror hade huggit dem af mig med yxan, som han tänkte göra den dagen, då vi murade spisen i backen.

Jag fick ett sådant hat till mina händer, att jag slog och dängde dem emot tufvan. Sedan satt jag och slängde dem emot en sten.

»Tänk sådana händer jag har,» jämrade jag mig. »Ve mig för mina händer.»

Så kom jag att se på hennes ansikte. Så blidt och vackert det var!

Och så kom jag ihåg hur mild och snäll hon hade varit, medan hon lefde. Då jag tänkte på allt detta, blef jag så öfvergifven af sorg, att jag gömde mitt hufvud vid hennes bröst och grät, så att hela kroppen skakade.

Då kände jag plötsligt, att hon rörde litet på sig. Småningom kom hon till sans igen och försökte att jämka sig upp på knä. Men hon var alldeles tyst.

Halsen var liksom ihopsnörd på mig, så att icke heller jag kunde säga ett enda ord. Jag satt bara och sväljde och sväljde, medan tårarne runno utför mina kinder.

Då hon hade värmt sig i solskenet en stund, brast hon i våldsamt gråt.

»Jag vill inte alls fara till Världens Ända,» snyf-